

חרטה שנולדה בחטא

מאס הודה בגלוי שהם משתמשים בנשים ובילדים כמגן בפני "מכונות ההפצה" הישראליות, קובעת הוועדה כי לא היו לה ראיות ישירות לכך שירי הטילים מתוך האזורים העירוניים נעשה מתוך כוונה שהם ישמשו ליורים מגן בפני התגובה הישראלית.

טוב שריצ'רד גולדסטון חזר בו – ולו באיחור ובאופן חלקי – מההאשמות המכוערות כנגד ישראל ומהיחס הסלחני לחמאס, אולם ההסבר שנתן ב"ושינגטון פוסט" לצערו זה הוא פתטי. לדבריו, אילו ידע אז את אשר הוא יודע היום, היה הדרו"ח שונה מזה שנכתב בשעתו. הוא גם מביע את צערו על כך שישראל לא שיתפה עימו פעולה.

ואולם, ניתן להעריך כי שיתוף פעולה כזה לא היה משנה את הדרו"ח המעוות שנכתב על ידי ועדה מוטה, שכן הנתונים המרכזיים היו ידועים לכל, ומן הסתם גם לחברי הוועדה. הירי המאסיבי של טילי חמאס על אוכלוסייה אזרחית בישראל לא היה בגדר סוד. גם לא העובדה שהטילים נורים מתוך שטחים מאוכלסים.

באותם ימים הייתה ידועה גם עמדתו של הקולונל ריצ'רד קמפ, מי שפיקד על הכוחות הבריטיים באפגניסטן, שאמר במפורש כי "בכל ההיסטוריה של המלחמות לא נעשה על ידי שום צבא מאמץ גדול יותר למנוע פגיעה באזרחים מזה שנעשה על ידי צה"ל בעזה".

שאלה היא, מה גרם לגולדסטון לחזור בו. האם הסתבר לו שהדרו"ח המופרך לא רק שלא העלה את דמותו כחסידי זכויות האדם, אלא פגע קשות ביוקרתו המקצועית, או שמא היו לכך סיבות אחרות?

אין טעם להרחיב על כך את הדיבור. כדאי רק להיזהר קודם שנעתיר על גולדסטון חיבוקים ונשיקות, על שהואיל בטובו לחזור באופן חלקי מהאשמות השווא שהטיח בנו בצורה כה בוטה. ■

ועדת גולדסטון נולדה בחטא, ואין תמה שהולידה דרו"ח מעוות ומופרך. היא הוקמה על ידי המועצה לזכויות אדם של האו"ם, גוף הידוע בעוינותו לישראל, והרכבה היה שערורייתי. מרי רובינסון, אישיות ידועה בתחום זכויות האדם, סירבה לכהן בראשות הוועדה. ריצ'רד גולדסטון דווקא שמח לעשות זאת. בין חברי הוועדה נכללה פרופסורית אנגלייה בשם כריסטין שינקין, אף כי נמנתה בין חותמי מכתב לעיתונות, שפורסם סמוך לסיים המבצע, ובו נאמר כי "הפצצות ישראל בעזה אינן הגנה עצמית – זה פשע מלחמה".

ממשלת ישראל צדקה לחלוטין כאשר החליטה שלא לשותף פעולה עם הוועדה. הרכבה ונסיבות הקמתה הבהירו בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים מה תהיה התוצאה. מה גם שישראל נבחרה להיות האחת והיחידה שמעשיה ייחקרו, שעה שהוועדה לזכויות אדם אינה טורחת לחקור הריגת אזרחים במלחמות בצ'צ'ניה, עיראק, פקיסטן ואפגניסטן.

ואכן, דרו"ח גולדסטון כה מופרך, עד שהדברים גלויים לעין. כך, למשל, אחת ההאשמות, אולי הזדונית והמרושעת שבדרו"ח, היא שישראל פגעה באזרחים במתכוון. כ"הוכחה" מרכזית לכך מסופר בדרו"ח שיש לישראל נשק מתוחכם. להפרכת דברים אלה די להצביע על כך שחיילים ישראלים נפגעו במהלך המבצע מאש כוחותינו (וכי קיומו של נשק מתוחכם מנע פגיעה כזו?). לצבא ארה"ב ולצבאות נוספים יש נשק לא פחות מתוחכם, ובכל זאת בלוחמה נגד טרור נפגעים אזרחים. האם כל אלה נפגעו במתכוון?

פעולות של ישראל שנעשו כדי למנוע או לצמצם את הפגיעה באזרחים מתוארות בדרו"ח כבלתי מספיקות. לעורמת זאת מתייחסת הוועדה בספקנות מתמיהה לראיות ברורות בדבר פשעי החמאס. כך, למשל, אפילו חבריה לא יכלו להתעלם מהעובדה שטילי החמאס נורים מתוך שטחים מאוכלסים. למרות זאת, ולמרות העובדה שאחד מאנשי הח

טוב שגולדסטון חזר בו מההאשמות המכוערות שלו, אבל שיתוף פעולה של ישראל לא היה משנה את הדרו"ח המעוות, של ועדה מוטה, כי הנתונים היו ידועים לכל

